

Udskriftsdato: onsdag den 17. juni 2026

KEN nr 9310 af 15/12/2000 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse D-22-00 om varighedsbegrænsning - forlængelse - forventning om genoptagelse af arbejdet - dagpenge

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 700177-00

Ankestyrelsens principafgørelse D-22-00 om varighedsbegrænsning - forlængelse - forventning om genoptagelse af arbejdet - dagpenge

Resume:

Dagpengeperioden kunne ikke forlænges udover varighedsbegrænsningen, da lønmodtageren ikke med tilstrækkelig sikkerhed skønnedes at ville kunne genoptage erhvervsmæssig beskæftigelse inden for 26 eller 2 x 26 uger (og der ikke kunne ske forlængelse på andet grundlag).

Ankestyrelsen lagde vægt på, at det af en erklæring fra den behandlende psykolog fremgik, at der ville blive tale om et meget langvarigt behandlingsforløb, og på at erklæringen ikke indeholdt nogen vurdering af, hvornår behandlingen kunne forventes afsluttet. Der var derfor ikke ved varighedsbegrænsningens indtræden basis for en forventning om, at lønmodtageren ville blive i stand til at genoptage erhvervsmæssig beskæftigelse inden for senest 2 x 26 uger fra varighedsbegrænsningens indtræden.

Love:

Lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel - lovbekendtgørelse nr. 147 af 2. marts 2001 - § 22, stk. 1, nr. 1

Lov om sygedagpenge - lov nr. 563 af 9. juni 2006 - § 27, stk. 1, nr. 1, § 27, stk. 1, nr. 2, § 27, stk. 1, nr. 3, § 27, stk. 1, nr. 4, § 27, stk. 1, nr. 5 og § 27, stk. 1, nr. 6

Sagsfremstilling:

En 58-årig lønmodtager blev sygemeldt i november 1998 fra sit arbejde som assurandør i et forsikrings-selskab på grund af en psykisk lidelse.

Ved varighedsbegrænsningens indtræden den 31. december 1999 forelå der en erklæring fra den behandlende psykolog.

Det fremgik heraf bl.a., at det var irrelevant at forestille sig, at lønmodtageren ville kunne gennemføre et revalideringsforløb. Der ville blive tale om et langvarigt forløb. Foreløbig var der planlagt samtaler frem til maj måned 2000, og det ville sandsynligvis være relevant med yderligere samtaler derefter.

Kommunen standsede dagpengene den 31. december 1999. Afgørelsen var begrundet med, at lønmodtageren ikke kunne anses for uarbejdsdygtig i ethvert erhverv. Det blev samtidig vurderet, at

dagpengene ikke kunne forlænges efter dagpengelovens § 22, da det ikke var overvejende sandsynligt, at der ville blive iværksat revalidering. Der var heller ikke særlige omstændigheder iøvrigt, der talte for forlængelse af dagpengeperioden, og der var ikke baggrund for at rejse sag om førtidspension, da behandlingsmulighederne ikke ansås for udtømt.

Nævnet hjemviste sagen til kommunen til fornyet behandling efter indhentelse af erklæring fra en speciallæge. Nævnet pålagde samtidig kommunen at fortsætte udbetalingen af dagpenge efter den 31. december 1999.

Nævnet begrundede afgørelsen med, at kommunen havde truffet afgørelse om ikke at rejse sag om førtidspension og standsede dagpengene fra den 31. december 1999 på et utilstrækkeligt lægeligt beslutningsgrundlag.

Afgørelsen om forlængelse af dagpengeperioden blev anket af kommunen, der bl.a. gjorde gældende, at hverken lønmodtageren selv eller den behandlende psykolog mente, at han ville kunne deltage i revalideringsmæssige foranstaltninger. Der kunne heller ikke ske forlængelse efter § 22, stk. 1, nr. 4, da kommunen havde givet afslag på at rejse sag om førtidspension.

Kommunen gjorde endvidere gældende, at det var kommunens opfattelse, at betingelserne for forlængelse af udbetaling af sygedagpenge skulle være til stede umiddelbart i forbindelse med varighedsbegrænsningens indtræden. Kommunen henviste i den forbindelse til psykologens erklæring, hvoraf det fremgik, at der formentlig ville blive tale om et langvarigt behandlingsforløb.

Nævnet fastholdt sin afgørelse, men uddybede samtidig begrundelsen. Nævnet henviste til SM D-20-99, hvorefter der er mulighed for at forlænge dagpengeperioden i 2 x 26 uger for en person med en psykisk lidelse. Nævnet anførte endvidere, at det efter nævnets opfattelse ikke var nødvendigt på beslutningstidspunktet at kunne vurdere med sikkerhed, at en person ville kunne blive rask og kunne genindtræde på arbejdsmarkedet (inden for tidsfristen). Nævnet henviste endvidere til, at kommunen havde begrundet afslag på at rejse sag om førtidspension med, at der fortsat vurderedes at være behandlingsmuligheder, hvilket efter nævnets opfattelse i sig selv kunne give grundlag for forlængelse af dagpengeperioden.

Efter antagelsen af sagen til behandling i Ankestyrelsen korrigerede nævnet sin lovhenviisning til dagpengelovens § 22, stk. 1, nr. 5, i stedet for nr. 2.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på nærmere belysning af, hvornår dagpengeperioden kan forlænges efter dagpengelovens § 22, stk. 1, nr. 2 og 5.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at det sociale nævn ikke var berettiget til at pålægge kommunen at forlænge dagpengeperioden fra den 31. december 1999, jf. dagpengelovens § 22, stk. 1, nr. 1, 2, 4 og 5, jf. dagpengebekendtgørelsens § 37 og § 38, nr. 1.

Begrundelsen var, at det den 31. december 1999 ikke kunne anses for overvejende sandsynligt, at der ville blive iværksat revalidering, idet hverken lønmodtageren selv eller den behandlende psykolog mente, at han ville kunne deltage i revalideringsmæssige foranstaltninger.

Begrundelsen var endvidere, at lønmodtageren den 31. december 1999 ikke med tilstrækkelig sikkerhed skønnedes at ville kunne genoptage erhvervmæssig beskæftigelse inden for 26 eller 2 x 26 uger.

Ankestyrelsen lagde herved vægt på, at det af erklæring af 24. november 1999 fra den behandlende psykolog fremgik, at der ville blive tale om et meget langvarigt behandlingsforløb. Ankestyrelsen lagde endvidere vægt på, at erklæringen ikke indeholdt nogen vurdering af, hvornår behandlingen kunne forventes afsluttet. Der var således den 31. december 1999 ikke basis for en forventning om, at lønmodtageren ville blive i stand til at genoptage erhvervmæssig beskæftigelse inden for senest 2 x 26 uger fra den 31. december 1999.

Ankestyrelsen var enig med nævnet i, at der ved varighedsbegrænsningens indtræden ikke var grundlag for at rejse sag om førtidspension, da lønmodtageren stadig var i behandling, og behandlingsmulighederne således ikke kunne anses for udtømt.

Ankestyrelsen ændrede således det sociale nævns afgørelse for så vidt angik spørgsmålet om sygedagpenge.

Ankestyrelsen bemærkede, at lønmodtageren ikke skulle tilbagebetale de dagpenge, han havde fået udbetalt i medfør af nævnets afgørelse.